

University of Groningen

Het inpolderingsdrama van Bohai

Piersma, Theun

Published in:
Vogelnieuws

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2011

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):
Piersma, T. (2011). Het inpolderingsdrama van Bohai. Vogelnieuws, 2011(01).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Het inpolderingsdrama van Bohai

In hoog tempo wordt het ondiepe waddegebied van de Gele Zee ingepolderd voor economische activiteit. Recent onderzoek laat zien dat daarmee honderdduizenden trekkende steltlopers van onmisbaar voedsel worden beroofd.

De twee grootste aaneengesloten getijdengebieden van de wereld liggen in West-Europa (langs de Noordzee) en in Oost-Azië (langs de Gele Zee). Wat onze internationale Waddenzee betekent voor de trekkende wadvogels van Zuid- en West-Afrika, uitwaaiend tot Noordoost-Canada en Centraal-Siberië, dat betekenen de moddervlaktes langs de Gele Zee voor de trekkende wadvogels van Nieuw-Zeeland, Australië en zuidelijk Azië, uitwaaiend naar centraal Siberië tot Alaska. In de Waddenzee is de druk van menselijke activiteit op het ecosysteem een voortdurende zorg, maar in de Gele Zee is die immens veel groter. Meer dan tien procent van de wereldbevolking, 600 miljoen mensen, leeft rond de Gele Zee. Hun welvaart neemt toe in de snel groeiende economieën van China en Zuid-Korea. Dat gaat niet voor niks. Veel natuurbeschermers beseffen het niet, maar rond de Gele Zee wordt momenteel korte metten gemaakt met de wadplaten. En daarmee met de honderdduizenden trekvogels die ervan afhankelijk zijn.

Enorme inpolderingen

In China wordt al eeuwen ingepolderd zoals wij dat in Europa ook gewend waren: het leggen van dijkes rond opgeslibde en als kwelder begroeide wadplaten. Zulke gebieden werden ingericht als zoutpannen of visvijvers. Vanwege de Olympische zomerspelen van 2008 wilde men in Beijing letterlijk de lucht klaren. Daartoe werd in ijtempo de zware vervuilde industrie van Beijing naar elders verplaatst. Tussen 2004 en 2008 werden langs de Gele Zee, in de Baai van Bohai, twee grote industriële complexen uit de grond gestampt. Onder meer ten koste van 200 vierkante

kilometer wad; gelijk aan alle wadplaten tussen Terschelling, Ameland en de Friese kust.

China wil de komende tien jaar nog eens vele honderden vierkante kilometers zee-areal inpolderen, waarvan meer dan 150 aan wadplaten. In 2020 zullen rond de Gele Zee de wadplaten en de ondiepe en productieve randzeëen zo goed als verdwenen zijn, want Zuid-Korea is ook goed bezig. De afgelopen jaren is hun grootste aaneengesloten areal aan wadplaten, Saemangeum, afgesloten van de zee en zijn er plannen om ook het resterende Zuid-Koreaanse wad economisch 'productiever' te maken.

Honderdduizenden slachtoffers

De inpolderingen in de Baai van Bohai zullen het leven kosten aan tenminste 200.000 steltlopers, en misschien wel drie tot vier keer zoveel. Voor wulpen, bonte strandlopers en zilverplevieren verdwijnt hun overwinteringsgebied, voor de meeste andere soorten hun enige doortrekgebied tussen overwinterings- en broedgebieden. Alleen als de inpolderingsplannen niet volledig uitgevoerd worden, zullen de vogels nog een kans hebben, want elders lijkt geen plek. We weten dat het afsluiten van Saemangeum in 2006, een gebied waar één derde van alle grote kanoeten een opvetstop maakte tijdens de voorjaars trek, heeft geleid tot een even grote afname van de wereldpopulatie. Overal in China en Zuid-Korea wordt ingepolderd, alternatieve foerageerplekken in de Gele Zee worden steeds moeilijker te vinden.

Tijdens de voorjaars trek in de Baai van Bohai zijn kanoeten het talrijkst. Ze vinden kennelijk alleen hier de juiste omstandigheden om snel op te vetten, want in tegenstelling tot rosse grutto's en grote kanoeten – de ecologisch meest vergelijkbare soorten waarmee ze de overwinteringsgebieden delen – ontbreken kanoeten elders in het Gele Zeegebied. Het door Vogelbescherming Nederland vanwege het Global Flyway Network krachtig ondersteunde ringwerk bleek ineens van onschatbare waarde toen wij in mei 2009 in Bohai een groot deel van de in Noordwest-Australië en Nieuw-Zeeland individueel geringde kanoeten terugvonden. We zijn tot de slotsom gekomen dat beide ondersoorten langs deze trekweg (*piersmai* die voorname-lijk in Australië overwintert, en *rogersi* uit Nieuw-Zeeland), vrijwel geheel afhankelijk zijn van Chinese wadplaten die nu gaan verdwijnen.

Toch hebben we niet alle hoop opgegeven. De Chinese overheid zegt delen van de Gele Zee een natuurbeschermingsstatus te willen geven. Op de hoogste niveaus heeft men stomweg het internationale belang gemist. Komend trekseizoen proberen we een krachtig signaal af te geven. In Noordwest-Australië voorzien we individuele kanoeten van de modernste mini-satellietzenders, waarmee we laten zien hoe ze de 5000 kilometer lange route naar de Baai van Bohai afleggen. Op de piek van hun trek, rond half mei, organiseert de Chinese afdeling van het Werelddnatuurfonds aan de kust van Bohai dan een internationaal symposium, om breed aandacht voor de bedreigde wadvogels te vragen. Misschien kunnen we een deel van dit tijt nog keren. ●